

Ivica Butigan

03. Prosinac 1971. – 25. Studeni 1991.

25. studenoga 1991. godine poginuo je u borbenim djelovanjima pripadnik Samostalne djelatne bojne ZNG Dubrovnik Ivica Butigan iz Dobrova, općina Neum.

Rođen je 03.12.1971. godine, a njegovo se ime i lik ne mogu zaboraviti.

Dragan Jogunica, branitelj koji je bio s njim, rodom iz Praovica, općina Neum, ukratko je posvjedočio o tome događaju.

Tijek događaja u studenom 1991. godine

Na zahtjev Petra Šimca, dio pripadnika djelatne bojne ZNG Dubrovnik jačine omanjeg voda, kojima zapovijeda Boro Rupčić, Mate Šarlija – Daidža, isprativši ih nadahnutim govorom, upućuje ih na pothvat iznad sela Doli, kako bi pokušali zatvoriti taj smjer neprijateljskog napada. Vod gardista i dragovoljaca našao se u ulozi izvidničke skupine zapovjedništva Sektora. Nakon izravnog susreta s neprijateljskim vojnicima, došlo je do sukoba u kojemu je gardist Ivica Butigan teško ranjen.

Dragan Jogunica svjedoči o onome što je doživio:

– I krenuli smo s autobusom, ali nismo znali da su četnici već ušli u Dole. Mi smo ušli autobusom kad su oni zapražili po autobusu. Iskočili smo, normalno, po šumi se razbježali i krenuli. Povlačili smo se put Stona... Pojedinačno, u grupama, svakako... Navečer smo došli do Stona, međutim, falio nam je Ivica Butigan.

Istu večer smo se vratili tražiti ga, ali bila je noć... Nismo smjeli svijetliti jer su bili poviše nas, blizu, na 100 metara, četnici. Tako ga nismo našli. Vratili smo se, prespavali i ujutro rano opet krenuli.

I tako, malo puzi, malo pretrči... došli smo i našli smo ga u jednoj udubini, stijeni, dobio je geler u bedro i iskrvario tijekom noći.

Onda smo ga nosili nazad, isto tako, malo smo puzali, trčali, svakako. Imali smo jednog Yugu, kod bivše gostione, i bili smo prisiljeni da ga ubacimo u gepek iako je bilo teško. Tako smo ga dovezli u Ston, a onda smo išli javit mu ocu.

Kad smo došli pred kuću njegov otac je izašao i pitao, iako nije znao što se dogodilo: „Koji mi je sin poginuo?“ Mi smo rekli: „Ivica...“. On je rekao: „Hvala Bogu, neka je, poginuo je za Hrvatsku!“

O Ivici su svjedočili i njegov brat Josip te suborci Mato i Zdravko Matić:

– Akciju spašavanja Ivice organizirali smo nas nekolicina, bilo nas je 7 ili 8. Ivica je poginuo 25. studenog, ali smo ga tek četvrti dan pronašli i izvukli. Brata sam tražio od onoga dana kad se nije iz akcije vratio sa nama. Tražio sam ga u Vela Luci pa i u Robnoj kući u Metkoviću, a čak sam dolazio i kući da vidim da nije došao, međutim nije ga bilo. Tih dana je otac postavljao pitanje: “Gdje ti je Ivica, što nije došao s tobom?”. Ja bih rekao da je ostao na položaju, a nisam znao gdje je. Četvrti dan smo ga pronašli, Dragan Jogunica i Zdravko su bili prvi koji su ga vidjeli, a prvo što smo uočili bila je kutija Croatia cigareta i upaljač, završavaju Josip, Mato i Zdravko.

Ivica je pokušao sam sebi zaustaviti krvarenje korištenjem zavoja, koji je pored njega zatečen, no podlegao je ranama. Zbog siline napada odsječena je skupina od 12 pripadnika,

koja se uz izuzetne napore ipak uspjela izvući. Ranjeni Ivica se uspio skloniti u procjep u stijeni gdje je kasnije izdahnuo.

– Moj brat je bio mlad, poginuo je, a nije napunio ni 20 godina. Srednju školu završio je u Dubrovniku, otišao u JNA, a nakon toga odmah na ratište u Hrvatsku, nadodaje Josip.

Bio je vođen željom za nastanak Hrvatske, poginuo je s tom idejom. Svoj mladi život Ivica je položio u hrvatskom kršu ne dočekavši slobodnu Hrvatsku. No dočekala ju je njegova obitelj, ponosna na žrtvu svog sina, brata i prijatelja.